

og sociale Råd havde fremsendt til plenarforsamlingen. Han fremhævede sit embedes betydning for beskyttelsen af flygtningene, ikke mindst ved en forbedring af deres juridiske stilling med særligt henblik på retten til at tage arbejde og muligheden for at rejse fra et land til et andet. En sådan beskyttelse ville imidlertid være formålsløs, når den ikke var forbundet med anden hjælp til flygtningene.

Hvad angik det europæiske flygtningeproblem, var likvideringen af flygtningelejrene nu i sin slutfase, og henved 2.800 flygtninge havde i løbet af de første 9 måneder af 1962 fundet ny bosættelse. Omlantningen af flygtningene, som ikke var i lejre, var nu praktisk taget tilendebragt i Tyskland, Østrig og Italien, og højkommisariatets opmærksomhed var for Europas vedkommende nu samlet om Grækenland og andre lande ved Middelhavet. I nogle europæiske lande var arbejdet koncentreret om at løse de handicappede flygtninges problemer.

En særlig opmærksomhed skænkede højkommisæren de nye flygtningeproblemer i Afrika. Hans organisation havde bistået 150.000 flygtninge fra Angola i Congo (Leo), 150.000 flygtninge fra Rwanda i Tanganyika, Uganda, Burundi og Congo (Leo), og ca. 3.500 i Togo (Ghanaflygtninge). Det algierske hjælpeprogram havde fundet en heldig løsning ved repatriering af over 180.000 flygtninge. Ligaen af Røde Kors Selskaber havde indledt et omfattende bistandsprogram for den nødlidende befolkning i Algier, og højkommisariatet havde til disse flygtninges fortsatte understøttelse ydet ligaen et bidrag.

Resolutioner.

Canada forelagde på 16 landes vegne, herunder Danmark, Norge og Sverige, et resolutionsudkast, hvori embedet som FN's flygtningehøjkommisær foreslås forlænget med 5 år fra 1. januar 1964. En lang række lande gav under debatten udtryk for anerkendelse af højkommisærens hidtidige arbejde samt støttede forslaget om embedets opretholdelse. Udvalget vedtog udkastet med 91 stemmer for, ingen imod, medens 1 (Burma), afholdt sig fra at stemme. I plenarforsamlingen vedtoges resolutionen

med 99 stemmer for (deriblandt de nordiske), ingen imod, medens 1, (Burma), undlod at stemme.

Problemet med de kinesiske flygtninge i Hongkong blev fremdraget af 7 lande (Cameroun, Den centralafrikanske Republik, Gabon, Guatemala, Madagascar og Paraguay samt Dahomey), som i et resolutionsudkast, hvori der med anerkendelse henvises til tidligere ydet bistand til de kinesere, der var flygtet til Hongkong og Macao, foreslog en appel til medlemsstaterne og særorganisationerne om at give al mulig hjælp til disse flygtninge og en bemyndigelse for højkommisæren til at yde dem al mulig bistand indenfor sit kompetenceområde. Den amerikanske delegation fremsatte et ændringsforslag, der gik ud på, at højkommisæren i overensstemmelse med vedkommende regeringer skulle medvirke til at yde bistand til flygtningene i Hongkong og Macao. Forslagsstillerne akcepterede dette i en revideret tekst, men undlod samtidig omtalen af Macao.

Guinea og Mali fremsatte et ændringsforslag, der helt ville ændre resolutionens karakter ved at fjerne dens tilknytning til de kinesiske flygtninge. De oprindelige forslagsstillere hævdede, at der var tale om et selvstændigt forslag, og at det derfor først kunne sættes til afstemning senere end deres forslag. Dette synspunkt blev tiltrådt af udvalgets flertal, og det ændrede syvmagtsforslag vedtoges derefter med 41 stemmer for (herunder Norge, Danmark og Island), 32 imod (Østblokken og uforpligtede lande), medens 19 undlod at stemme (deriblandt Sverige og Finland). Guineas og Malis forslag blev derefter trukket tilbage. I plenarforsamlingen vedtoges resolutionsudkastet med 58 stemmer for (heriblandt de nordiske lande), 22 imod (bl. a. østblokken), medens 26 undlod at stemme.

Under debatten blev det især af Formosa-Kina fremhævet, at det kinesiske flygtningeproblem var blevet akut siden foråret 1962, og at der i forhold til højkommisariatets bistand til flygtninge i andre verdensdele var ydet de kinesiske flygtninge liden bistand. Problemet måtte betragtes som et humanitært spørgsmål. Fra østlandenes side hævdedes, at ønsket om at bringe dette spørgsmål for FN var politisk bestemt, idet der var tale om en almindelig immigration